

Spoler man tiden tilbage til årene før 2016 og dermed før nedsættelsen af de biskoppelige faggrupper, så var spørgsmålet om den folkekirkelige rummelighed blevet sat på spidsen i forbindelse med de to læresager, hvor først Thorkild Grosbøll og siden Per Ramsdal gav udtryk for tvivl med hensyn til en bogstavelig tro på en skabende og opretholdende Gud henholdsvis Jesu fysiske opstandelse.

» Hvem har formuleret denne gudstjenestens formålsbestemmelse? Og på hvilket grundlag?

Grosbøll blev i første omgang fritstillet fra sit embede, siden sat under skærpet biskoppeligt tilsyn, hvorefter han måtte genbekræfte sit præsteløfte. Ramsdals sanktion blev læresamtaler med det formål at styrke hans »teologiske færdigheder«. I den offentlige debat affødte dette diskussioner vedrørende forventninger til præstens troværdighed, men også forundring med hensyn til Folkekirken påståede rummelighed.

Hvorfor tro på en gud?

For hvorfor kunne kirken *ikke* rumme en kritisk refleksion angående et

før-moderne gudsbillede, mens den derimod *godt* kunne (og kan) rumme præster, der nægter at vie homoseksuelle og fraskilte? Ateistisk Selskab greb på daværende tidspunkt anledningen til at lancere kampagnen for udmeldelse af Folkekirken, hvilket blandt andet omfattede store reklamer i den offentlige trafik med spørgsmålet: »Hvorfor tro på en gud?«. Frem for at afvise spørgsmålet skrev Michael Jeppesen dengang en kronik i *Politiken* under overskriften »Kære ateister, kirken har brug for jer«. I Jeppesens optik burde det have været Folkekirken, der stillede ateisternes helt legitime spørgsmål, men det turde den ikke, for

»når der endelig kommer en sag i kirken, der tager favntag med de store spørgsmål, så er det fyringsgrund at være uenig. Det er simpelthen farligt for den præst, der vil beholde sit embede, at diskutere, om Jesus nu også fik en fysisk opstandelse, selvom man som bibellæser får al mulig grund til at betvivle det. Hvad der sker efter døden, eller findes Gud nu også, er ligeledes spørgsmål, man skal være kamikaze-præst for at gide at diskutere offentligt«. ¹

»For hvorfor kunne kirken ikke rumme en kritisk refleksion angående et før-moderne gudsbillede, mens den derimod godt kunne (og kan) rumme præster, der nægter at vie homoseksuelle og fraskilte?»

